

AMS Koerier

Andreas
Manna
Stichting

Crisis Kenia, ook in Karungu

Zodra de verkiezingsuitslagen uitblijven en voorzichtig het eerste nieuws over de onlusten in Kenia beginnen door te dringen, gaan we sms-en met Arturo, de zoon van dominee William Otieno.

2008 nummer 1

Donkere wolken samengepakt boven het project in Karungu

Vanaf dat moment houdt hij ons steeds op de hoogte van de situatie waarin hij en zijn broers en zussen – de kinderen van William – zich

bevinden. Terwijl William en Peres zich bij het project bevinden in het uiterste westen, verblijven hun kinderen in en om Nairobi. Het wordt snel duidelijk dat de situatie zeer ernstig is. De geweldsuitbarsting in Kenia draait vooral om een conflict tussen de stam van de oppositie, de Luo en de stam van de zittende president de Kikuyu. Het lijkt om een etnisch conflict te gaan, maar veeleer drijft de jarenlange corruptie van politieke leiders mensen tot wanhoop. De enorme armoede onder grote delen van de bevolking en de bevoorrechtiging van stammen wiens leiders alleen denken aan eigen achterban, zorgt voor een ernstige tweedeling tussen de achterban van de president en die van de oppositie. Een jarenlange verholten spanning komt tot een kookpunt die het land bijna naar anarchie drijft. Onderdrukte gevoelens van frustratie, vooral bij jonge mensen

die weinig inbreng krijgen omdat niet naar ze wordt geluisterd, zoeken een uitweg door het plegen van geweld. Voor hen wordt de

opstandigheid ingegeven niet alleen door grote armoede, ook gaat het om een botsing met oude structuren: de traditionele hiërarchie in het land: de cultuur van de macht bij de ouden. De

gruwelijkheden waarmee het geweld gepaard gaat is volgens sommigen terug te

voeren tot de tijd van onderdrukking door het Britse rijk en de tijd van de Mau Mau. De Kikuyu leven vooral in centraal Kenia. Ons project ligt in

west Kenia, waar de Luo wonen. Daartoe behoren ook William en zijn vrouw. Ze hebben zelf een gezin met vijf volwassen kinderen, die allen in Nairobi wonen. Zijn zoon Arturo is normaal ons mailcontact in Nairobi. Maar mailen - in een internetcafé - is daar niet meer mogelijk, omdat ze gevaar lopen in de stad gemolesteerd te worden. Hij houdt ons op de hoogte via sms. De gebeurtenissen volgens elkaar snel op. Arturo bericht ons dat het project en onze kinderen veilig zijn. Ook met de oudere weeskinderen die op dat moment voor studie in Nairobi verblijven gaat het goed. Een spannende tijd volgt. Arturo krijgt vervolgens het nieuws via ons, omdat wij beter geïnformeerd zijn zodra radio en TV in Kenia niet meer live

mogen uitzenden. Op oudejaarsavond krijgen we een telefoontje van William. Hij is zeer geëmotioneerd en radeloos. Hij vertelt hoe erg de situatie is en hoeveel bloeit er vloeit. Vele jaren stichtte hij kerken onder alle stammen, het maakte hem niet uit waar: overal waar God hem zond. Nu moet hij wanhopig toezien hoe mensen die als vrienden samenleefden elkaar naar het leven staan. Nog nooit in zijn hele leven heeft de 68-jarige kerkleider iets dergelijks in Kenia meegemaakt. Ook mensen die uit de verschillende stammen komen en met elkaar zijn getrouwd komen in gevaar. William bevestigt dat alle weeskinderen en de werkers veilig zijn, maar dat er geen levensbenodigdheden meer

te koop zijn in de winkel. Voedsel is schaars en benzine is evenmin nog verkrijgbaar. Zijn kinderen en kleinkinderen in Nairobi, zijn allen naar het huis van zijn oudste dochter Joyce gevlucht. Die woont ongeveer 30 km buiten Nairobi. Hij maakt zich grote zorgen om hen. Joshua, de zoon van William schrijft ons in een korte mail:

"We vragen gebed voor Kenia. Geweld, oproer en grote onrust is uitgebarsten in vele delen van het land. We leven in angst. Voedsel en essentiële middelen zijn schaars. De weeskinderen die in Nairobi studeren zijn allemaal in Karungu, behalve Isaiah, maar hij maakt het goed."

Daarna blijven we dagelijks in contact met Arturo via sms en soms bellen we hem. William kunnen we niet meer bereiken en het baart ons grote zorgen. Ook Arturo maakt zich zorgen. Tot dit moment kunnen ze niet meer naar elkaar toe reizen vanwege het gevaar van geweld onderweg en bestaat hun enige contact uit de telefoon. Overal zijn wegversperringen en worden mensen gelyncht. Na een week bereiken we William weer. Hij vertelt dat het geweld en het doden van mensen ook Karungu heeft bereikt. Daar zijn ook al mensen omgekomen. Zoals een bevriende buurman die chauffeurswerkzaamheden voor hem doet. Op het project is alles rustig. De kinderen gaan goed, ze hebben alleen weinig te doen. Ze blijven allemaal op het terrein en durven daar niet vanaf. Ze zingen veel en de

oudere kinderen helpen de jongere met hun lessen. Ook gaan ze met grote regelmaat naar de kerk om te bidden. We krijgen weer een mail van Joshua uit Nairobi en hij schrijft:

"Toen het geweld uitbarstte was het een tijd van angst en terreur. We hoorden overal geweeschoten. Ik woon ongeveer drie kilometer van de sloppenwijk Kibera en 's nachts hoorden we de vrouwen daar gillen en huilen. Het is moeilijk uit te leggen aan onze kinderen wat er gebeurt. Rookpluimen tekenden zich af tegen de lucht omdat huizen platgebrand werden. Wij reisden heen en weer van mijn huis naar het huis van Joyce. Arturo, Linet en Akiny

voegden zich daar bij ons. We blijven als familie zoveel mogelijk bij elkaar. Op een bepaald moment kregen we informatie dat mensen van de Kikuyu stam, de mensen van de Luo zouden gaan vermoorden in de buurt waar Joyce woont. Toen vertrokken we met elkaar 's nachts naar het huis van Akiny. Gelukkig is deze aanval nooit doorgegaan. Maar het waren moeilijke tijden voor ons. We hebben er zelfs aan gedacht om naar de grens van Tanzania te vluchten. Op dit moment houden we onze spullen nog steeds gepakt, voor als het geweld weer uitbarst en aanhoudt. Maar we blijven optimistisch, hopen dat er gauw vrede zal komen en we het normale leven weer kunnen oppakken."

Noodhulp

William vraagt via een mail van zijn zoon Arturo om hulp. We bellen hem direct en hij is ongerust en zeer bezorgd. Hij legt uit dat de situatie met de dag slechter wordt. Op allerlei terreinen ontstaan problemen. In de buurt zijn ook weer mensen vermoord. Er is een tekort aan diesel en er dreigt een voedseltekort. Ze halen water uit het Victoriameer, omdat de diesel voor de pomp op is. Daarom is er diesel en voedsel nodig en hij wil graag een voorraad aanleggen. Maar de prijzen gaan dagelijks omhoog, waarom hij snel geld nodig heeft om dit in te slaan. Hij wil ook graag de kinderen terughalen, die nog steeds weg zijn sinds de kerstvakantie. Zij bezochten familieleden. Het gaat om Quintar, Gilbert, Sharon, Clinton en Felix. Hij moet dit zelf doen, maar het is een hachelijke zaak, omdat Gilbert van Kisumu moet komen. Juist Kisumu is een haard van geweld en onrust. Hoewel we deze kosten niet gebudgetteerd hebben, willen we hem graag helpen en maken daarom zesduizend euro over. Het lukt Arturo om op een rustig moment in Nairobi dit bedrag over te maken naar een bank in Homa Bay, een stadje zestig kilometer van Karungu. Daar heeft William al een bankrekening geopend. Hij onderneemt een spannende rit over geblokkeerde wegen, maar slaagt in zijn opzet. Slaat maïs en diesel in en ook weet hij alle kinderen te bereiken en op te halen. Het lukt Joachim begin februari om naar Nairobi te reizen. Hij was in Karungu de kerst en de jaarwisseling en begon onrustig te worden

omdat hij dacht de lessen te missen. Maar de scholen en de universiteiten zijn nog steeds gesloten. Net als zoveel van onze kinderen heeft hij positieve toekomstverwachtingen. Daarom wil hij graag studeren. Hij weet dat dit kansen geeft. Niet wetend wat Kenia te wachten staat, schrijft Joachim op 8 december een mail en zegt:

"Lieve mama en papa. Het doet me plezier om in deze feesttijd van het jaar een paar woorden met jullie uit te wisselen. Nu het bijna zover is, wil ik jullie een mooi kerstfeest wensen en een voorspoedig Nieuwjaar. Hier in Kenia loopt het tegen de verkiezingen op 27 december 2007. De universiteit is gesloten, ik reis naar Karungu en zal in het nieuwe jaar terugkomen. Ik hoop jullie zo snel mogelijk weer te schrijven als de universiteit opent. Gods zegen voor jullie bij het kerstfeest en

Joachim

in het nieuwe jaar. Jullie zoon, Joachim."

Een bemoedigende mail van een prachtige jonge man, die de toekomst vol vertrouwen tegemoet ziet. We hopen en bidden voor hem en de andere kinderen, dat hun toekomstdroom uitkomt.

Ghana

De ontwikkelingen in Ghana gaan snel. Wilde Ganzen heeft de opbrengst van de Afrikaloop 2007 vermeerderd met 70%. De NCDO beraadt zich nog over de verdubbeling van deze actie. In 2006 werd door hen de actie verdubbeld. Eerst moest alles van die actie afgerond zijn en dat vond ondertussen plaats. De afhandeling

door officiële instanties kost vaak nogal wat tijd. Maar de eerste fase van de nachtopvang is klaar! Het stafhuis - geschikt voor dubbele

stafhuis

bewoning- is gebouwd en Sammy en Lucy wonen er nu met hun gezin. Zo ontvangen ze toch een stukje vrucht van hun werk dat ze doen als vrijwilligers en is er eindelijk permanent toezicht op het project. De andere helft van de dubbele woning is geschikt voor meerdere stafleden, maar zolang dat nog niet nodig is zal het als gasthuis functioneren. Waardoor dit een inkomstenbron wordt voor het project. Deze woning moet echter nog ingericht worden en we zoeken

daarvoor nog sponsors die ons willen helpen omdat er een bedrag nodig is van € 4.000,-. Dankzij de enorme hulp van het echtpaar dat ons een groot geldbedrag schonk, bouwen we op dit moment de keuken en de eetzaal van de nachtopvang en de bouw vordert snel. Ook omdat het zonnetje weer schijnt en de regens zijn opgeklaard!

bouw keuken en eetzaal

Sammy schrijft na de verhuizing: "Prijs God voor deze heldere zonnige Afrikaanse morgen. We zijn allemaal vroeg op en voelen ons geweldig vanmorgen. Gisteren hadden we een prachtige culturele oefening in dans en drum met de kinderen. Zij hadden er echt veel plezier in.

Vanmorgen maken we ons op om voedsel uit te

delen onder de kinderen. Ze beginnen al te komen naar het centrum met hun lege flessen, om ze te laten vullen met plantaardige olie. Anderen hebben zakken en blikken bij zich om het meel in te doen. Eerlijk gezegd zijn we blij dat we op het project wonen. Wat een verschil voor de kinderen, dat ze hier nu altijd terecht kunnen. En organisatorisch is het ook veel handiger voor ons."

Kalender

In december hebben we u een kerstkaart met kalender gestuurd. Nu blijkt achteraf dat er een fout in de kalender is geslopen en daarom vanaf maart niet meer bruikbaar is. Vandaar dat *Printjob*, onze drukker, aangeboden heeft om een nieuwe te maken. Die krijgt u bijgaand.

Hulpvraag

We willen er geen gewoonte van maken om u om geld te vragen. Deze keer echter is ons om noodhulp gevraagd en waren we genooddaakt om dat te geven aan William Otieno in Kenia vanwege de afschuwelijke omstandigheden. En er is meer nodig in de toekomst. Vanwege de schaarste van de producten en grondstoffen, vliegen de prijzen dagelijks omhoog. Desondanks blijft de zorg voor onze kinderen daar: bijna zestig magen moeten gevoed worden ondanks de omstandigheden. Mogen wij, onze kinderen en vrienden in Kenia op uw hulp rekenen? U kunt op onze website eenvoudig een machtiging invullen en een gift doneren o.v.v. 'noodhulp Kenia.'

- AMS De Schoof 13 7908 NS Hoogeveen
- tel: 0528 273 161
- www.andreamanna.org info@andreamanna.org
- NL: ABN Amro Beilen 49 28 23 308
- Postbank 68 94 101
- België ING Tongeren 335 0527700 66
- Missie en doel: Jesaja 54
- Uitvoering en beleid: Jesaja 43: 16-21